

SALI GÜNLERİ

Bugün Salıdır.

Her hafta bayramı bekler gibi beklediğimiz gündür salı! Her hafta heyecan içinde, merasimle bekleriz onu. Onun akşamında banyo oluruz, sakladığımız yeni elbiselerimizi giyeriz ve her şeyden önemlisi hediye olarak, toplumla bağımızın kopmasını önleyen görüşümüze vereceğimiz boncuklu bir duvar saati, el işlerini yapan adli tutuklulardan tahsil edebileceğimiz bir tahta gemi, bileklik, koliye, yada el çantası bulmaya çalışıyoruz, ki bunları zindanda bulmak da, çok zor bir iştir.

Yaşayabileceğimiz tüm mutluluğumuzu, sevincimizi bu güne sakladığımız için, Salı günümüz; stresli günlerin ortasında, bir neşe günü gibi; bir bayram günü gibiyidir. Belki de diken tarlasındaki yalnız bir çiçeğe benziyordu. Gerçek yaşamın tüm dinamikleri bugüne ertelendiğimiz için, en neşeli günümüz Salı oluyordu. Sanki esaret günlerimizin ortasında, Özgürlük kokan bir gün gibiydi Salı.

Gerçekten de çoğumuz tahliye olacakmış gibi bugüne hazırlanıyoruz. Tüm beklentilerini küçük bir kağıta yazarak kendini hazırlayanımız bile var! Mehmet mesela... Görüşçüsüyle ne konuşacaksa, onları önceden tek tek yazıyor, hem de herkesin duyabileceği şekilde heceleyerek yazıyor! Öyle yapıyor ki, otuz dakikalık görüş anındaki heyecanın ortasında, unutmamasın söyleyeceklerini... "Şunu da öğreneceğim...Şunu da söyleyeceğim...Şunu da tavsiye edeceğim.. Şunu da soracağım...Şunu da isteyeceğim...vs, vs."

Resmen çocuklar gibi seviniyoruz desem yanlış olmaz herhalde. Hatta bu isteklerin çoğu, tıpkı çocukların anne ve babalarından istediklerine benzer şeyler ve beklentilerdir. Dışardayken kaçıttığımız ailelerimizi, burada, onları çocuklar gibi seviyoruz! Dışardayken en çok ailemde kaçırdım. Buradaysa en çok onları arıyorum, ama hiç biri yok ne yazık ki! İşin kötüsü de, dışarda en sevmediğimiz aile üyemiz, burada, bizi görmeye geldiğinde, gözümüzde en iyi insan olup çıkıyor o, gözümüzde. Çünkü ölmediğimizi, unutulmadığımızı ve geçen onca yıl mahpusluktan sonra hala yaşayanlar arasında olduğumuzu bir tek o bize hatırlatıyor. Bize yaşamı bahşeden odur bir anlamda! Can damarımızın kopmamasını sağlayan da o.

Ama Salı, tüm bu güzelliklerin başlatıcısı olmasına rağmen kimilerimiz için, bir felaketin başlangıcı da olabilir ... Ziyaretçisi gelmez ise birilerimiz, kurduğu tüm bu planlar, hayaller havada kalacak ve öğlenden sonradan, her şey tersten işlemeye başlayacak ki, Allah onu kimsenin başına getirmesin. Böylesi durumlarda en çok kırılanımız, Eyo gibi düzenli olarak her hafta görüşçüsü gelenlerimizdir. Aralıklarla gelen ziyaretçinin gelmemesi, sahibinde fazla kırıma yaratmaz. Bir de benim gibi

tüm bu hengamenin dışında kalanımız da var tabii. Bu cezaevindeki 280 siyasi ve düşünce suçlusu mahkumun içinde, sadece üç kişi de olsak, yıllarca ziyaretçisi gelmeyen müebbet mahkümü olarak, bu med-cezir hareketleriyle dolu Salı günlerinin uzağındayız. Ve eğer bir ucundan bu havaya bulaşıyorsaksa biz, arkadaşlarla olan bağımızdan dolaydır.

Benimki hep böyledir mesela. Aslında yukarda anlattığım yaşamın tam içinde olan biri pek sayılmam. Seyircisiyim dessem daha doğru olur. Arkadaşlarımla yaptığım empati oranında dahil oluyorum bu hangameye. Kimi zaman da olumsuz etkileniyim. Çünkü herkesin yararlandığı bir haktan yararlanmamak, özütü veriyor insana. Buna rağmen herkesin yüzü çiçek gibi açıldığı bir arkadaş ortamda, diken gibi asık suratlı kalmamaya çalışıyorum. Arkadaşlarımla sevinç anlarına gölge düşürmemek adına böyle davranıyorum. Hayatın anlamı da bu değil mi zaten! Kendimi aynı havaya tam sokamassam da, yüzümdeki hüznün ifadeleri saklamak için bir çok yöntem geliştirmişim bugüye kadar. Nitekim bugün de öyle oldu. Oda arkadaşlarımla üçü de, olağanüstü heyecan ve sevinç içindeyken, ben onlara bir türlü ayak uydurmayınca, ranzaya çekilip kitap okuma numarasına sığındım. Ama bizim uyanık Memo durumumu farketti; “Sen niye böylesine hüzünlü ve ayrıkısı duyuyorsun yoldaş!” dedi ki... Sözüne ettiği Yoldaşıktan en uzak olan bu yaklaşımın ta kendisiydi bana göre. Üstelik bunu ilk defa da yapmıyordu Memo. Ben yine de bu kez ona kırgınlık duymaktan çok, hüzünlenmişim. Tüm hayatımı ve mücadelemin en zor anlarını paylaştığım Memo, bir kez olsun benimle empati yapıp kendini yerime koyamıyorsa, hüzün vericiydi benim için! Çünkü ben onu çok seviyordum ve doğal olarak ondan böyle bir beklentim vardı. Memo, farkında olmadan hep beni kendi durumuna göre ayarlamak istiyor, kendini bana dayatma düzeyine çıkarıyordu bazen. Ben de böylesi durumlarda çok öfkeleniyordum nedense! Kendimi onun bir arkadaşı değil de bir kölesi gibi hisediyor, onu da itaat edilmesi gereken bir efendi olarak algılamaya başlıyorum. O, bunu düşünmeden söylediğini biliyorum elbette, ama öfkemi tutamıyorum. Ne, nasıl yapacağımı da tam kestiremiyorum doğrusu.

Bazı durumlarla çoğunluğun arasında azınlıktan olmak, ya da özgün bir duruma sahip olmak, insanı derin ve uzlaşılmaz iki sert çelişki ve seçenekle karşı karşıya bıraktığını, burada, bu zindanda öğrendim. Ya genele uyup seni sen yapan farklı özelliklerinden vazgeçeceksin; bir nevi onların kölesi olacaksın, yada isyan edip sesin yettiği kadar: “ Ben sizden farklıyım!....” diye bağıracaksın. Kaldı ki ikisi de, kendi olmaktan çıkmak olduğunu bilirim. İsyanda da ölüm var, çoğunlukta erimeyi kabul etmekte de ölüm var. Yaşamın çarkları bir bütün olarak çoğunluğa göre ayarlanmışken, bir kişi veya bir avuç azınlık kendi başına bu koca öğütücü değirmiği nasıl durdurabilirki?

Yirmi yıl önce bizim sokakta oturan yürüme engelli Simo'nun isyanları aklıma geldi o an. O da hep küfür eder durudu: "İbneler sizi! Ne kadar açgözlüsünüz ama! Tamam ulan, her şey istediğiniz gibidir zaten, her şey size göre ayarlanmış, düzenlenmiştir. Buna bir diyeceğim yok. Ama şu kaldırımları, şu geçitleri düzenlerken, felçli bir Simo'nun da var olduğunu düşünerek yapamazmiydiniz yani! Bu kadarını düşünürseniz dünyayı yıkılır sanki!

Ama koca mahallede tek bir engelliği hatırlamak, onun özgün durumunu dikkate alarak yol ve trafik düzenlemelerini yapmak, mümkün olmamıştı Ortadoğu'nun onutulmuş o köhne kasabasında! Şimdi burada, bu zindanda, bu dar yerde, bu görüş gününde, görüşçüsü olmayan biri olarak, kendimi Simo gibi hissediyorum. Engelli biri gibi yani! Ah Simo ah! Neredesin sen şimdi? Silfmo'yu bir kez daha görsem, onu çok seveceğim, çok dinleyeceğim ve küfürlerine de hiç kızmayacağım bu kez. Simo'nun küfür ettiği bu kişi ben olsam da!

Biyografi

Menaf Othman (Abdelmonaf Othman), 1965 yılında Hasake'de doğan Suriyeli Kürt yazar ve ressamdır. Şam Üniversitesi'nde jeoloji okudu. Çocukluğundan beri edebiyat ve resme ilgi duymuştur. Kürtçenin yasak olduğu Suriye'de, Lübnan'da yayınlanmış bir Kürtçe şiir kitabı bulundurmaktan tutuklanmış ve işkence görmüştür.

1990'ların başında Suriye'den kaçmak zorunda kaldı ve Türkiye'deki akrabalarının yanına sığındı. Ancak Kürt olmak Türkiye'de de büyük bir sorundu ve orada da Newroz Bayramı arifesinde tekrar tutuklandı. Ayrılıkçı propaganda yapmakla suçlanan Osman, on yıl yargılandı ve sonunda ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

2024 yılında, yaklaşık 31 yıl sonra nihayet serbest bırakıldı. Malezya'ya sınır dışı edildi ve daha sonra Alman PEN'den aldığı bursla Almanya'ya geldi.

Osman bugüne kadar birçok roman, kısa öykü, şiir ve oyun yazdı. Toplamda dokuz kitap yayınladı: beş roman, üç kısa öykü koleksiyonu ve bir oyun. Eserleri arasında Alexandre Dumas'nın Monte Cristo Kontu, Antoine de Saint-Exupéry'nin Küçük Prens ve Binbir Gece Masalları gibi Kürtçeye çevrilmiş birkaç eser de bulunmaktadır.